

SESSİZ ÜMMETİN İZZETİNİ TAŞIYANLAR

Gazze’de yaklaşık 3 yıldır devam eden yıkım, açlık, kuşatma ve ölüm karşısında, insanlığın vicdan,ı ağır bir imtihandan geçmektedir.

On binlerce insanın hayatını kaybettiği, çocukların açlığa ve susuzluğa mahkûm edildiği, hastanelerin dahi güvenli olmaktan çıktığı bir tabloda, yalnızca işlenen zulüm değil, bu zulüm karşısındaki sessizlik de tarih kayıtlarına geçmektedir.

Hamas mücahitlerinin, tüm imkânsızlıklara rağmen üstlendiği bu cihad, tüm ümmete farzdır. Hiçbir geri adım atmadan, cesur ve istikrarlı bir şekilde, bu cihad farzını yerine getiren bir avuç yiğit mücahit, iki milyarlık sessiz ümmetin sesi olmuş; zulüm altında ezilirken dahi, bütün mazlumlara umut vermiştir.

Bu duruş ve mücadele, nesiller boyu anlatılacak, bir gurur kaynağı olduğu kadar, aynı zamanda bir ibret tablosudur. Asırlara nam salacak bu destan, koca bir kütüphane niteliğindedir.

Bu kütüphanenin yazarları, bu cihad okulunun öğretmenleri olan Filistin halkı; bütün imkânsızlıklara rağmen, toprağından, inancından ve iradesinden vazgeçmemiş, yaşadığı bu yalnızlığı mazeret göstermeden, var olma mücadelesini sürdürmüştür.

Ancak bugün asıl üzerinde durulması gereken mesele şudur:

İki milyara yaklaşan İslam dünyası, Gazze'nin yaşadığı bu büyük felaket karşısında, üzerine düşen sorumluluğu yerine getirebilmiş midir?

Bu soruyu en ağır biçimde dile getiren ifadelerden biri, Ebu Ubeyde'nin 18 Temmuz 2025 tarihli basın açıklamasında yer almaktadır.

O büyük şehit, ümmete şöyle sesleniyordu:

“Mücahitlerimizin sebatı ve kahramanlıklarıyla ne kadar gurur duysak da, yaralı halkımızın, sabreden kardeşlerimizin yaşadığı acının ve ıstırapın büyüklüğünün farkındayız. Biz onların acılarını günbegün yaşıyoruz.

Biz Rabbimizin bize yüklediği sorumluluğu yerine getirerek, bu düşmanı defediyor ve savaşıyoruz.

Ancak ne yazık ki bu durum, ‘iki milyarlık ümmeti’ terk ettiği sorumluluğundan muaf tutmaz. Düşmanımız, dünyadaki en güçlü zalim güçler tarafından, hiç durmaksızın gelen, silah ve mühimmat konvoylarıyla destekleniyor.

Buna karşılık, ümmetimizin rejimleri ve güç odakları, Ribat topraklarındaki kardeşlerini seyreliyor. On binlercesi öldürülüyor, aç bırakılıyor, sudan ve ilaçtan mahrum bırakılıyor.

Tarihe not düşmek için, büyük bir acı ve sitemle, ümmetimizin tüm evlatlarının huzurunda diyoruz ki:

Ey bu İslam ve Arap ümmetinin liderleri! Ey seçkinleri, büyük partileri ve âlimleri!

Allah Azze ve Celle'nin huzurunda sizden davacıyız (bizim hasmımızsınız).

Her yetim çocuğun, evladını yitiren her annenin, her yerinden edilmişin, her yaralının ve her aç bırakılmışın hasmısınız.

Boynunuzda, sessizliğinizle yüzüstü bıraktığınız, on binlerce masumun kanı var. Bu suçlu nazi düşman, cezadan emin olmasaydı, sessizliği garanti etmeseydi ve ‘yalnız bırakılmayı’ satın almasaydı, bu soykırımı, gözlerinizin önünde işlemeye cüret edemezdi.

diyordu Ebu Ubeyde.

Bugün, bizler de aynı soruyu, kendi vicdanımıza yöneltiyoruz.

Gazze açken, çocuklar susuzken, anneler evlatlarını toprağa verirken; makamın, unvanın, siyasi hesabın veya dünyevi menfaatin arkasına saklanarak, sürdürülen sessizliği kabul etmiyoruz.

Gücü olduğu hâlde gücünü, sözü olduğu hâlde sözünü, imkânı olduğu hâlde imkânını mazlumdan yana kullanmayanların, bu ağır sorumluluktan, azade olmayacağını bir kez daha hatırlatıyoruz.

Biz de sessiz kalanlardan şikâyetçiyiz.

Mazlumların yalnız bırakılmasından, zulmün sıradanlaştırılmasından, akan kan karşısında dünyanın suskunluğundan, ve İslam dünyasının, sahip olduğu imkânlarla, ortaya koyduğu irade arasındaki, büyük uçurumdan şikâyetçiyiz.

Şimdi size soruyoruz ey irade sahipleri, ey iktidar sahipleri:

- Hiç mi silahınız, askeriniz yoktu gönderecek?
- Peki, bunu yapamadınız; ülkelerinizdeki askeri üsleri de mi kapatamadınız? Kürecik'i, İncirlik'i kapatacak gücünüz de mi yoktu?
- Bunu da yapamadınız; İsrail'e giden petrolü, demiri, çeliği de mi durduramadınız?
- Ülkemizdeki, çifte vatandaşlık sahibi, siyonist askerlerin vatandaşlığını da mı düşüremediniz?
- Diyelim ki bunu da yapamadınız; oradaki çocuklara su da mı götüremediniz, insani yardım için bir sınır kapısı da mı açtıramadınız?

Yazıklar olsun size.

Bir avuç mücahit, koca ümmetin izzetini sırtında taşıırken; o kadar imkânın içinde, size de seyretmek düştü. Yetmedi, Siyonizmin yanında saf tutmak düştü.

Bizler; zalimden değil mazlumdan, işgalden değil adaletten, sessizlikten değil hakkı söylemekten yana saf tutuyoruz

Gücümüz yettiğince, sesimiz çıktığında, bu zilletinizi, yüzünüze vurmaya devam etmekten geri durmayacağız.

Fedakâr Gazze halkına sesleniyoruz:

Siz şahit olun.

Acınızı görmezden gelenlerden olmadık.

Sessiz kalanlardan olmadık.

Mazlumun feryadına kulaklarını kapatanlardan olmadık.

Elimizden geleni eksiksiz yaptığımızı iddia etmiyoruz; fakat, yapılması gerekenleri hatırlatmaktan, zulme karşı söz söylemekten, ve vicdanımızın bize yüklediği sorumluluğu taşımaktan vazgeçmeyeceğiz.

Allah şahit olsun; biz zulme razı değiliz.

Tarih şahit olsun; biz sessiz kalanlardan değiliz.

Ve sözümüzü, ömrünü, insanlığın saadeti için çalışmaya vakfetmiş, Necmettin Erbakan Hocamızın şu sözleriyle tamamlıyoruz:

“Zulüm ebedî olamaz.

Kötülük mutlaka hüsrana uğrayacaktır.

Zafer inananlarındır ve zafer yakındır.”